



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **ScioŠkola Frýdek-Místek – základní škola, s.r.o.**, IČO 05738016
sídlem Na Výsluní 2795, Frýdek, Frýdek-Místek
zastoupena advokátem Mgr. Jiřím Kubalou
sídlem J. V. Sládka 35, Frýdek-Místek

proti
žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**
sídlem Karmelitská 529/5, Malá Strana, Praha 1

za účasti zúčastněné osoby: www.scio.cz, s.r.o., IČ: 27156125
sídlem Pobřežní 34, Praha 8
zastoupena advokátem Mgr. Jiřím Kubalou
sídlem J. V. Sládka 35, Frýdek-Místek

o žalobě proti rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 22. 6. 2017, č. j.: MSMT-6963/2017-16,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Shodu s prvopisem potvrzuje M.D.

1. Žalobce se u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 22. 6. 2017, č. j.: MSMT-6963/2017-16 (dále jen *napadené rozhodnutí*), kterým žalovaný zamítl rozklad proti rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen *ministerstvo* nebo *správní orgán I. stupně*) ze dne 24. 1. 2017, č. j. MSMT-36695/2016-3, kterým ministerstvo zamítlo žádost žalobce (v obchodním rejstříku zapsaný jako 1. Moravskoslezská ScioŠkola – základní škola, s.r.o. od 25. 1. 2017 do 20. 5. 2019, od 20. 5. 2019 ScioŠkola Frýdek-Místek – základní škola, s.r.o.) o zápis 1. Moravskoslezská ScioŠkola – základní škola, s.r.o. (dále jen *ScioŠkola – základní škola*) do rejstříku škol a školských zařízení.
2. Ze správního spisu vyplývají následující pro posouzení věci rozhodující skutečnosti.
3. Dne 28. 11. 2016 obdrželo ministerstvo prostřednictvím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odboru školství, mládeže a sportu žádost společnosti *www.scio.cz, s.r.o.* ze dne 27. 9. 2016 (dále jen *žadatel*) o zápis ScioŠkoly - základní školy s nejvyšším povoleným počtem žáků 200, jejíž činnost měl žalobce vykonávat v místě Cihelní 410, Frýdek-Místek, do rejstříku škol a školských zařízení, a to s účinností od 1. 9. 2017. V tomto postoupení žádosti bylo uvedeno, že KÚ Moravskoslezského kraje posuzoval, zda je předmětná žádost v souladu s dlouhodobým záměrem vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy Moravskoslezského kraje 2016 (dále jen *DZ MSK 2016*) a dospěl k tomu, že z hlediska dostatečných kapacit pro základní vzdělávání v dané lokalitě předložená žádost s tímto není v souladu, konkrétně s kritériem uvedeným v kapitole 2.2.2. – vznik nové základní školy jen výjimečně, na základě prokázané potřeby s ohledem na aktuální podmínky v dané lokalitě. Stanovisko Krajského úřadu Moravskoslezského kraje bylo nedoporučující.
4. Dne 24. 1. 2017 vydalo ministerstvo rozhodnutí, č. j. MSMT-36695/2016-3, jímž žádost ve věci zápisu ScioŠkoly - základní školy do rejstříku škol a školských zařízení zamítlo na základě § 143 odst. 2 a podle § 148 odst. 3 písm. a) zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání, (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen *školský zákon*). Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že ministerstvo vycházelo při svém rozhodování z následujících podkladů: dlouhodobý záměr vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy České republiky 2015 – 2020 (dále jen *DZ ČR*), DZ MSK 2016 – bod 2. 2. 2 (Základní vzdělávání a povinná školní docházka), naplněnost deseti základních škol působících do cca 8 km od umístění základní školy, o jejíž zápis žadatel žádal, usnesení Rady města Frýdku-Místku č. 8/71/2016 ze dne 20. 9. 2016, vývoj kapacit základních škol a předpokládaný vývoj věkové kategorie žáků základních škol (viz 2 grafy uvedené v příloze tohoto rozhodnutí). K porovnání žádosti s DZ ČR ministerstvo uvedlo, že v tomto dokumentu není uvedena podpora soukromého školství, že řeší dostatečnou naplněnost spádových škol, a proto se souladem žádosti s DZ ČR dále nezabývalo. Při hodnocení souladu s DZ MSK 2016 vycházelo ministerstvo ze stanoviska Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, které obsahovalo rozbor naplněnosti základních škol zřizovaných Statutárním městem Frýdek-Místek, Moravskoslezským krajem a jedné soukromé školy. Informace zde obsažené ministerstvo vyhodnotilo tak, že jmenované školy mají dostatečné rezervy k přijetí dalších žáků. V další části odůvodnění rozhodnutí jsou pak vyjmenovány základní školy ve Frýdku-Místku umístěné ve vzdálenosti do 7,6 km od umístění školy, které se týká posuzovaná žádost, včetně kapacity žáků a naplněnosti v procentech za období 2015-2017. K základní škole GALILEO SCHOOL ministerstvo uvedlo, že ani tato škola není naplněna na 100%. K usnesení Rady města Frýdku-Místku č. 8/71/2016 ze dne 20. 9. 2016, ve kterém město vyslovilo souhlas se záměrem zřídit předmětnou školu, ministerstvo uvedlo, že tímto stanoviskem není vázáno. Není-li shledán soulad s DZ MSK 2016, musí být žádost zamítnuta i přes souhlasné stanovisko obce. Ministerstvo takový nesoulad zjistilo. Ministerstvo provedlo rozbor i z hlediska předpokládaného vývoje počtu žáků základních škol a kapacity základních škol a dospělo k závěru, že s ohledem na očekávaný vývoj cílové věkové kategorie je v daném regionu převis kapacit škol. K vyjádření žalobce k podkladům pro

rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že řízení o zápisu školy nebo školského zařízení do školského rejstříku není řízením evidenčním, ale povolovacím, tj. nepostačuje pouze splnit určité formální podmínky. Při posuzování žádosti o zápis škol do rejstříku není rozlišován způsob výuky v základní škole, protože rámcový vzdělávací program je společný pro všechny směry ve vzdělávání. Určující je dlouhodobý záměr příslušného kraje, a pokud je shledán nesoulad s tímto záměrem, je to zákonný důvod pro zamítnutí žádosti. Podle školského zákona není právní nárok na zápis nové školy do školského rejstříku jen z toho důvodu, že v místě není v jiné škole praktikován určitý princip a způsob výuky. Svá zjištění ministerstvo uzavřelo s tím, že žádost není v souladu s kapitolou 2.2.2 DZ MSK 2016 a že zjištěný rozpor je podle § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona zákonným důvodem k zamítnutí žádosti.

5. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce rozklad, v němž namítl nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozhodnutí ministerstva o žádosti. Dle jeho názoru správní orgán nesprávně interpretoval § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona, nesprávně posuzoval část 2.2.2. DZ MSK 2016 toliko z pohledu naplnění ostatních základních škol. Poukázal na to, že 64% předběžně přihlášených dětí je z oblasti mimo 8 km vymezenou spádovou oblast. Uvedl, že termíny „prokázaná potřeba“ a „aktuální podmínky“ v DZ MSK 2016 nebyly zvoleny pro označení kapacity škol v daném místě. K zamítavému stanovisku Krajského úřadu Moravskoslezského kraje žalobce uvedl, že toto představuje pouze jeden z podkladů pro rozhodnutí o zápisu školy. Ministerstvo nijak nehodnotilo způsob výuky, který se odlišuje od jiných škol, rovněž nevzalo v potaz zájem rodičů a dětí o způsob výuky nabízený předmětnou školou. V další části rozkladu pak žalobce dovozoval, proč je záměr o zřízení školy v souladu s DZ MSK 2016, a poukazoval na ústavněprávní rozměr věci.
6. Dne 6. 4. 2017 bylo žalovanému doručeno změněné stanovisko Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odboru školství, mládeže a sportu k žádosti o zápis předmětné školy do rejstříku škol a školských zařízení. Krajský úřad v tomto vyjádření uvedl, že posoudil doložené doklady se závěrem, že ScioŠkola – základní škola je alternativou ke vzdělávání v běžných základních školách, že v doplnění předložených dokladů je deklarován a doložen velký zájem zákonných zástupců dětí o zřízení uvedené základní školy ve městě Frýdek-Místek. Dne 3. 4. 2017 byl krajskému úřadu doručen dopis vyjadřující podporu města Frýdku-Místku ve věci zápisu Scioškoly – základní školy do rejstříku škol a školských zařízení. Krajský úřad tedy doporučil zápis do rejstříku škol a školských zařízení. K tomuto stanovisku jsou přiložena dvě doplnění žádosti
7. Dne 23. 6. 2017 vydal ministr školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen ministr) napadené rozhodnutí, jímž rozklad žalobce zamítl. V odůvodnění napadeného rozhodnutí zrekapituloval dosavadní průběh řízení a vymezil námitky odvolatele. S odkazem na bod 2.2.2. DZ MSK 2016 uvedl, že zjištění nesouladu žádosti s DZ ČR anebo příslušného kraje je zákonným důvodem pro zamítnutí žádosti. Ministerstvo správně na věc aplikovalo zmíněný bod 2.2.2. DZ MSK 2016. Při existenci nesouladu s uvedeným bodem, v němž jsou stanovena rozhodná kritéria pro posouzení možnosti vzniku nové základní školy, nebylo povinností ministerstva zabývat se podrobně dalšími ustanoveními tohoto dlouhodobého záměru. I když kritérium DZ MSK 2016 kraje pro posouzení možnosti vzniku základní školy je formulováno odlišně od kritéria pro posouzení možnosti vzniku mateřské školy, neznamená to, že pro posouzení možnosti vzniku základní školy je naplněnost kapacit základních škol nerozhodná. Situace v lokalitě je důležitá pro správné posouzení věci v obou případech.
8. Základní škola poskytuje vzdělávání podle svého školního vzdělávacího programu, který musí být v souladu s rámcovým vzdělávacím programem (§ 5 odst. 1 školského zákona). Z tohoto pohledu jsou základní školy do značné míry stejné. Ministerstvo nepochybovalo, jestliže se nezabývalo tím, jaký učební program nabízejí jednotlivé školy v lokalitě a jak se to odráží na naplněnosti jejich kapacit. Rodiče jako zákonní zástupci dětí a žáků základní školy mohou školní vzdělávací program ovlivňovat prostřednictvím školské rady, která je orgánem školy. Ministr konstatoval, že

rozhodné kritérium (bod 2.2.2.) se principy a způsoby výuky nezabývá. K tvrzení, že žalobce má k dispozici řadu předběžných přihlášek i z oblastí, které nebyly posuzovány, ministr uvedl, že rozhodná je situace v dané lokalitě. Rozbor naplněnosti kapacit provedený krajem byl ministerstvem prověřen a bylo zjištěno, že v dané lokalitě jsou volná místa na základních školách.

9. K poukazu žalobce na § 2 školského zákona ministr uvedl, že zásady a cíle zde zakotvené nejsou relevantní v řízení o žádosti o zápis základní školy do rejstříku škol a školských zařízení. Ministerstvo hodnotilo jednotlivé podklady pro rozhodnutí a dostatečně formulovalo závěr, že s ohledem na dostatek kapacit pro přijetí dalších žáků ve zkoumaných školách nebyla prokázána potřeba zřizovat novou školu ve smyslu aplikovaného kritéria.
10. Změněné vyjádření Krajského úřadu Moravskoslezského kraje s přílohami, doložené k rozkladu a vydané po rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nemá dle odvolacího orgánu vliv na správnost rozhodnutí ve věci. Ministerstvo k závěru, že žádost je třeba zamítnout, dospělo na základě vlastního posouzení věci. V daném případě byl naplněn zákonný důvod pro zamítnutí žádosti žalobce zakotvený v § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona (rozpor žádosti žalobce s dlouhodobým záměrem Moravskoslezského kraje). V další části odůvodnění napadeného rozhodnutí pak ministr reagoval na tvrzený protiústavní dopad rozhodnutí o zamítnutí žádosti.
11. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, ve které namítl, že rozkladová komise, která posuzovala jeho rozklad, nebyla usnášení schopná podle § 152 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *správní řád*), protože externí členové tvořili polovinu rozkladové komise.
12. Žalobce namítl nesprávný výklad bodu 2.2.2. DZ MSK 2016, když žalovaný „*prokázanou potřebu*“ a „*aktuální podmínky v dané lokalitě*“ hodnotil toliko z pohledu naplněnosti ostatních základních škol, resp. jejich volné kapacity a případné potřeby tuto kapacitu navýšit. Při rozhodování o žádosti došlo k porušení zásad obsažených v § 2 školského zákona. Toto ustanovení dle žalobce představuje interpretační pravidla pro výklad institutů školského zákona. Názor správních orgánů, že toto ustanovení je pro posouzení žádosti irelevantní, je nesprávný. Při hodnocení žádosti nebylo možné vycházet pouze ze srovnání potřeby a stávající kapacity základních škol v místě. Provedený rozbor neodpovídá realitě, když jedna ze škol nemohla pro vyčerpání přijmout všechny děti, které by se do ní chtěly zapsat.
13. Žalobce dále namítl, že se žalovaný nezabýval změněným stanoviskem Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 4. 4. 2017, v němž zápis ScioŠkoly – základní školy do školského rejstříku doporučil.
14. Napadené rozhodnutí je dle žalobce v rozporu se školským zákonem, protože ministerstvo porušilo svým zamítavým rozhodnutím zásady zakotvené v § 2 odst. 1 písm. h), c), b), e), f) školského zákona. Žalovaný tyto zásady při rozhodnutí o žádosti vůbec nevzal v potaz a v konečném důsledku tak svévolně zasáhl mimo jiné do práva účastníků na spravedlivý proces. Ministr se s argumentem žalobce ohledně porušení těchto zásad v napadeném rozhodnutí vypořádal nedostatečně.
15. Žalobce poukázal na to, že funkčnost a potřeby vzdělávací soustavy nelze posuzovat podle toho, zda je naplněna kapacita škol, ale podle toho, zda je vytvořena soustava umožňující kvalitní vzdělávání na školách s různými přístupy ke vzdělávání. Cílem budování soustavy školských zařízení má být zajištění kvalitního, dostupného vzdělání podle potřeb jednotlivců a společnosti, nikoliv pouhé zajištění využití kapacity již zřízených škol. Žalobce dále uvedl, že při vytváření DZ MSK 2016 nebyly zvoleny termíny „*prokázaná potřeba*“ a „*aktuální podmínky v dané lokalitě*“ pro označení kapacity škol v daném místě. V této souvislosti zmínil rozdílné znění bodu 2.2.1, týkajícího se mateřských škol a bodu 2.2.2., ze kterého vycházelo napadené rozhodnutí. Žádost dle žalobce byla posouzena v rozporu s § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona.

16. Žalobce v podané žalobě zmínil i případy, kdy bylo ministerstvem v obdobných případech rozhodnuto odlišně.
17. Žalovaný při posouzení souladu s DZ MSK 2016 nevzal v úvahu fakt, že ScioŠkolu – základní školu nebudou navštěvovat pouze děti z blízkého okolí, ale že rodiče jsou ochotni své děti do školy vozit z mnohem větší vzdálenosti než 8 km, kterou žalovaný vzal jako rozhodující pro posouzení volné kapacity ostatních základních škol. Žalobce v řízení prokázal z předběžných přihlášek do ScioŠkoly – základní školy ve Frýdku-Místku, že dokonce 64 % dětí by do školy dojíždělo z větší vzdálenosti, než je žalovaným vymezených 8 km.
18. Dle žalobce ministerstvo postupovalo v rozporu s § 148 školského zákona, když si neopatřilo dostatečné podklady pro své rozhodnutí a vycházelo pouze ze stanoviska kraje. Žalovaný se vůbec nezabýval tím, jaký učební program nabízejí jednotlivé školy v dané lokalitě, potřebami a zájmem ze strany rodičů a dětí, aktuálními podmínkami v dané lokalitě. Žalobce nesouhlasil s hodnocením změněného stanoviska Krajského úřadu Moravskoslezského kraje v napadeném rozhodnutí. Dle jeho názoru měla být souhlasná stanoviska kraje i města spolu s prohlášeními rodičů rozhodujícím podkladem pro povolení zápisu školy.
19. Žalobce se rovněž neztotožnil s názorem žalovaného, že řízení o zápis není jen čistě evidenčním, ale povolovacím. Ze školského zákona vyplývá, že pokud žadatel splní zákonem požadované náležitosti, ministerstvo ho zapíše (viz § 148 odst. 5 školského zákona). Žalobce namítl, že žalovaný nevzal při svém rozhodování v potaz unikátní vzdělávací koncepci ScioŠkoly – základní školy. Správní orgány neposoudily soulad žádosti s DZ České republiky a DZ MSK 2016 jako celku.
20. Žalobce namítl, že pokud stát nenabízí rodičům alternativní způsob vzdělávání, pak musí respektovat soukromé školy, které takový alternativní způsob vzdělávání nabízejí, a nemůže svévolně znemožnit fungování takové školy. V tomto konkrétním případě pak v místě, kde měla ScioŠkola – základní škola vzniknout, žádná základní škola poskytující alternativní způsob vzdělávání není a děti a rodiče zde své právo na vzdělávání dětí alternativní způsobem nemohli realizovat. Právo na zřizování soukromých škol představuje ústavně garantované právo na alternativu. Žalobce namítl, že v důsledku formálního a zjednodušeného posouzení souladu jeho žádosti s DZ MSK 2016 došlo k zásahu do Listinou a Úmluvou zaručených práv.
21. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že dne 10. 5. 2017 přijala rozkladová komise (3 členové – zaměstnanci žalovaného a 5 členů – externí pracovníci) usnesení č. j. MSMT-6963/2017-7, kterým doporučila rozklad žalobce zamítnout. Podle § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona ministerstvo žádost o zápis školy nebo školského zařízení do školského rejstříku zamítne v případě, že posouzením žádosti zjistí, že není v souladu s dlouhodobým záměrem vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy příslušného kraje. V bodu 2.2.2. (Základní vzdělávání a povinná školní docházka) DZ MSK 2016 byla stanovena kritéria rozvoje vzdělávací soustavy a efektivity sítě škol a školských zařízení, z nichž kritérium relevantní pro věc znělo: „*vznik nové základní školy jen výjimečně, na základě prokázané potřeby a s ohledem na aktuální podmínky v dané lokalitě*“. Dostupné podklady pro rozhodnutí žalovaného byly dostatečné. V těch lokalitách, v nichž jsou na základních školách stovky volných míst (což platí i v projednávaném případě), bylo legitimní další navyšování kapacit základních škol (lhostejno, zda soukromých či veřejných) nepřipustit. Školský zákon upravuje systém vzdělávacích programů. Základní škola poskytuje vzdělání podle svého školního vzdělávacího programu, který musí být v souladu s rámcovým vzdělávacím programem (§ 5 odst. 1 školského zákona). Rodiče jako zákonní zástupci dětí a žáků základní školy mohou takový školní vzdělávací program ovlivňovat prostřednictvím školské rady, která je orgánem školy. To je možné i u stávajících škol, není nezbytně nutný vznik nové školy, navzdory tomu, že žalobce předem deklaroval, že měl v plánu vytvořit na své škole nekonvenční (alternativní) školní vzdělávací program. Žalovaný odkázal na stávající judikaturu, a to rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2009, č. j. 7 As 52/2007 – 136, usnesení Ústavního soudu ze dne

4. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 1508/09, rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2016, č. j. 10A 15/2016 – 42, ze dne 16. 8. 2017, č. j. 9 A 63/2015 Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
22. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rámci žalobních bodů, jak je uplatnil žalobce v podané žalobě, podle § 75 odst. 2 s.ř.s., a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s.ř.s.
23. Podle § 9 odst. 1 školského zákona ministerstvo zpracovává dlouhodobý záměr vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy České republiky, projednává jeho návrh s příslušnými ústředními odborovými orgány, příslušnými organizacemi zaměstnavatelů s celostátní působností a s kraji, předkládá jej vládě ke schválení a zveřejňuje jej způsobem umožňujícím dálkový přístup. Vláda předkládá dlouhodobý záměr vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy České republiky Poslanecké sněmovně a Senátu Parlamentu k projednání.
24. Podle § 9 odst. 2 školského zákona krajský úřad zpracovává v souladu s dlouhodobým záměrem vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy České republiky dlouhodobý záměr vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy v kraji a předkládá jej ministerstvu k vyjádření. Část dlouhodobého záměru vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy v kraji, týkající se vzdělávání ve školách a školských zařízeních zřizovaných krajem, předkládá rada kraje zastupitelstvu kraje ke schválení. Dlouhodobý záměr vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy v kraji je vždy zveřejňován způsobem umožňujícím dálkový přístup.
25. Podle § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona orgán, který vede rejstřík škol a školských zařízení, žádost o zápis školy nebo školského zařízení do rejstříku dále zcela nebo zčásti zamítne v případě, že posouzením žádosti zjistí, že žádost není v souladu s dlouhodobým záměrem vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy České republiky nebo příslušného kraje.
26. Jelikož se žaloba koncentruje zejména na výklad § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona, vyšel soud z nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 7. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 34/17. Byť v tomto případě byla posuzována ústavnost § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona, nikoliv jeho aplikace na konkrétní případ, považuje soud v této věci za vhodné poukázat na závěry v tomto nálezu vyslovené. Ústavní soud uvedl, že kapacitní důvody představují legitimní kritérium regulace vzdělávací soustavy, že dlouhodobé záměry nemají povahu sekundárního normativního právního aktu a svým obsahem představují strategické plány na úrovni celostátní i krajské, které kombinují charakter odborného a politického dokumentu, když stanoví střednědobé a dlouhodobé koncepce rozvoje vzdělávání a vzdělávací soustavy, což již dříve deklarovaly správní soudy (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2009, č. j. 7 As 52/2007 -136 nebo rozsudek ze dne 28. 3. 2018, č. j. 2 As 312/2017 – 34). S povahou dlouhodobého záměru souvisí i skutečnost, že se vypracovávají na dobu 4 let a že po jejím uplynutí se přijímají nové, odpovídající případným změnám a potřebám vzdělávací soustavy. Ústavní soud rovněž uvedl, že orgány odpovědné za zpracování dlouhodobých záměrů musí nad rámec zákona a podzákonného předpisu (§ 9 školského zákona a vyhlášky č. 15/2005 Sb.) respektovat zejména zásady a cíle vzdělávání vymezené v § 2 školského zákona a při vytváření dlouhodobých záměrů z těchto zásad vycházet. Listina základních práv a svobod podle Ústavního soudu neobsahuje subjektivní veřejné právo na zřízení neveřejné (nestátní, soukromé) základní či střední školy, nevzniká tedy ani povinnost státu zajistit ovát právo na vyučování na těchto školách.
27. Povahou dlouhodobých záměrů se zabýval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2018, č. j. 2 As 312/2017 – 34, ve kterém uvedl: „...dlouhodobé záměry (zpracované žalovaným a na ně navazující záměry zpracované jednotlivými krajskými úřady) představují koncepční dokumenty rozvoje školské soustavy. Svou povahou se jedná o strategické dokumenty, jejichž obsah je do značné míry ovlivněn politickou reprezentací (vytyčující cíle a směřování českého školství), a proto nemohou správní orgány ani soudy přezkoumávat jejich „politický“ obsah. Fyzickým a právníkům osobám přímo neplynou z dlouhodobých záměrů

práva či povinnosti, nicméně jejich vliv působí při faktickém výkonu veřejné moci, jakož i při vydávání správních rozhodnutí. Pro správní orgány (a v návaznosti na přezkum individuálních správních aktů i pro soudy) jsou dlouhodobé záměry závazné, neboť na jejich podkladě rozhodují v konkrétních případech a vydávají jednotlivá rozhodnutí. Tato závaznost plyne z výše citovaného § 148 odst. 3 školského zákona.“

28. Ze shora citovaných ustanovení školského zákona i s přihlédnutím k citované judikatuře je třeba dovodit, že orgán rozhodující o zápisu školského zařízení do školského rejstříku je povinen zkoumat soulad žádosti s těmito záměry, aniž by byl oprávněn přitom hodnotit jejich obsah; to nepřísluší ani soudu. Zároveň judikatura již dovodila (srovnej rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 2. 2018, č. j. 11 A 158/2018-36 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2020, č. j. 2 As 69/2019-40), že řízení o zápisu školy nebo školského zařízení do rejstříku není řízením evidenčním, ale povolovacím, a že tedy nepostačuje pouze splnit určité formální podmínky, na jejichž základě by byl na povolení vykonávat činnost školy nebo školského zařízení právní nárok. Naopak jsou vymezeny také určité podmínky věcné, které jsou předmětem posuzování příslušného správního orgánu, což vyplývá právě z § 148 odst. 3 školského zákona. Správní orgány obou stupňů tedy postupovaly v souladu se zákonem, jestliže se zabývaly souladem návrhu na zápis s dlouhodobým záměrem kraje a shledání rozporu mezi nimi vyhodnotily jako důvod pro zamítnutí žádosti.
29. V přezkoumávaném případě žalobce argumentoval i tím, že jeho žádost byla zamítnuta pouze na základě části 2.2.2. DZ MSK 2016, že žalovaný tento dokument nehodnotil jako celek a že navíc vůbec nepřihlédl k DZ ČR. Ze znění § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona vyplývá, že pro zamítnutí žádosti postačuje, není-li žádost v souladu s dlouhodobým záměrem kraje. Zákon nevyžaduje, aby byla současně v rozporu jak s dlouhodobým záměrem ČR, tak s dlouhodobým záměrem kraje. Není tedy vadou, která by mohla působit nepřezkoumatelnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí, jestliže se správní orgány obou stupňů nezabývaly srovnáváním těchto dvou dlouhodobých záměrů, když jednoznačně vycházely z názoru, že žádost není v souladu s DZ MSK 2016. Pokud jde o DZ MSK 2016, ten obsahuje hospodářskou a sociodemografickou studii Moravskoslezského kraje a mimo jiné se zabývá zajištěním rovných příležitostí ve vzdělávání (podpora inkluzivního vzdělávání, podpora dětí, žáků a studentů se speciálními vzdělávacími potřebami, včetně nadaných; podpora národnostního školství; rozvoj pedagogicko-psychologického a kariérového poradenství; prevence sociálně-patologických jevů dětí a mládeže). V tomto dokumentu není zvýrazněna jako priorita potřeba vzniku nových základních škol s odlišným způsobem výuky či vyjádření potřeby vzniku základních škol, u kterých by byly zřizovateli soukromé osoby.
30. Bod 2.2.2 DZ MSK 2016 se věnuje Základnímu vzdělávání a povinné školní docházce. Na začátku bodu 2.2.2 je na straně 18 uvedeno: „V předchozím období nebyly v souvislosti s demografickým vývojem ve věkové skupině 6 – 14letých realizovány výrazné změny v rámci sítě základních škol. V některých, především příměstských, lokalitách a rozvíjejících se obcích se projevila potřeba navýšit kapacity pro základní vzdělávání, obecně lze však říci, že síť a kapacity základních škol byly v uplynulém období dostatečné. Ve sledovaném období vzniklo několik škol s alternativním vzdělávacím programem. Předpokládá se, že vzhledem k demografické situaci v této věkové skupině budou v některých lokalitách kraje v případě potřeby navýšovány kapacity základních škol. ...Jak je zřejmé z výše uvedené tabulky, dochází od školního roku 2012/2013 ke zvyšování počtu žáků základních škol. Vlivem nástupu populačně silnějších ročníků do základních škol se předpokládá další nárůst počtu žáků v základním vzdělávání.“ Na straně 19 dokumentu DZ MSK 2016 jsou uvedena kritéria rozvoje sítě škol takto: • vznik nové základní školy jen výjimečně, na základě prokázané potřeby a s ohledem na aktuální podmínky v dané lokalitě; • úprava kapacit stávajících základních škol vzhledem k aktuálním potřebám a/nebo vzhledem ke stavebně technické kapacitě budov; • zápis nebo úprava kapacit oborů základní škola a základní škola speciální v závislosti na aktuálních potřebách v dané lokalitě; • úprava kapacit základních škol samostatně zřízených pro vzdělávání žáků se speciálními vzdělávacími potřebami v závislosti na aktuálních potřebách; • úprava kapacit základních škol při zdravotnických zařízeních v závislosti na počtu dlouhodobě hospitalizovaných žáků; • zřizování nových

míst poskytovaného vzdělávání na území MSK u základních škol se sídlem mimo území Moravskoslezského kraje nebude podporováno; • tato kritéria se vztahují na školy všech zřizovatelů.“

31. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně i z napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgány přihlédly k prvnímu kritériu, a to „*vznik nové základní školy jen výjimečně, na základě prokázané potřeby a s ohledem na aktuální podmínky v dané lokalitě*“. V napadeném rozhodnutí je toto první kritérium obsažené v bodě 2.2.2 DZ MSK 2016 interpretováno tak, že o aktuálních podmínkách v dané lokalitě vypovídá nejlépe právě naplněnost kapacit stávajících škol, která bude dostatečná, prokázané potřeby je nutno vidět v provázanosti s rámcovým vzdělávacím programem, který je pro všechny základní školy stejný, změny mohou být učiněny jen v konkrétním školním vzdělávacím programu a těch se rodiče mohou domoci prostřednictvím školské rady. Prokázané potřeby či aktuální podmínky jsou vázané na předpokládanou volnou kapacitu základních škol.
32. Tvzení žalobce, že při rozhodování o jeho žádosti nebylo přihlédnuto k DZ ČR, neodpovídá odůvodnění rozhodnutí. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo v odůvodnění uvedeno, že DZ ČR 2015 – 2020 v kapitole E. 1., bod 2. deklaroval, že „*bude podporováno navyšování kapacit základních škol tak, aby byly do školního roku 2016/17 zajištěny kapacity pro přijetí celého populačního ročníku v rámci spádového obvodu každé základní školy*“. V DZ MSK 2016 je rovněž v návaznosti na demografický vývoj zmíněno, že budou navyšovány kapacity základních škol (viz výše – DZ MSK 2016 kapitola 2.2.2 - ... *Předpokládá se, že vzhledem k demografické situaci v této věkové skupině budou v některých lokalitách kraje v případě potřeby navyšovány kapacity základních škol....*). Pakliže tedy správní orgány první kritérium obsažené v DZ MSK 2016 v kapitole 2. 2. 2 „*vznik nové základní školy jen výjimečně, na základě prokázané potřeby a s ohledem na aktuální podmínky v dané lokalitě*“ analyzovaly právě s ohledem na stávající kapacity naplněnosti základních škol (tj. ukazatelem nejvyššího povoleného počtu žáků zapsaného v rejstříku škol a školských zařízení) v návaznosti na počet vykazovaných žáků ve třech školních rocích, naplněnost základní školy v % a vzdálenosti od místa poskytovaného vzdělávání základní školy, o jejíž zápis bylo žádáno, není tato interpretace protizákonná. Soud považuje za potřebné zdůraznit, že velmi podstatným faktorem pro úvahu o tom, zda je možné zřízení další základní školy, je právě umístění takového školského zařízení. V daném případě žalobcem požadovaná škola měla působit ve Frýdku – Místku, kde však již byla kapacita míst v základních školách dostatečná, až vyšší než potřebná. Z podání žalobce nelze dovodit, z jakých důvodů vybral právě toto město za sídlo další uvažované školy. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že podle zjištění žalobce by do školy rodiče vozili děti z větších vzdáleností, než ve kterých se nacházely hodnocené základní školy. Rozhodná byla situace v místě sídla nově zamýšlené školy a v jejím okolí.
33. Soud neshledal jako důvodnou ani námitku žalobce, že žalovaný školy veřejných zřizovatelů upřednostňuje, když odmítl zapsat školu soukromého zřizovatele, Ústavní soud ve výše zmiňovaném nálezu ze dne 9. 7. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 34/17 uvedl, že v případě nestátních škol se jedná o subsidiární instituce, jejichž existenci stát v přiměřeném počtu umožňuje, aby tak účelně doplnil soustavu (veřejných) základních a středních škol. Listina neobsahuje subjektivní veřejné právo na zřízení neveřejné (nestátní, soukromé) základní či střední školy, nevzniká tedy ani povinnost státu zajišťovat právo na „vyučování“ na těchto školách. V tomto nálezu Ústavní soud rovněž posuzovat ústavnost ustanovení § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona. Z obsahu DZ ČR 2015 – 2020 a DZ MSK 2016 nevyplývá, že by obsah těchto dlouhodobých záměrů či posouzení souladu záměrů se žádostí zasáhl do samotné podstaty práva na zřizování soukromé školy žalobce (viz čl. 33 odst. 3 Listiny základních práv a svobod). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 7. 2011, č. j. 1 As 53/2011 – 109 uvedl: „*Školský zákon je postaven na jednotné úpravě poskytování vzdělávání v zásadě bez ohledu na zřizovatele školy či školského zařízení. Školský zákon neobsahuje žádné ustanovení, které by školy či školská zařízení zřízená některými typy zřizovatelů vyjímalo z působnosti části či celého školského zákona, nebo které by těmto subjektům umožňovalo přijmout odchylnou úpravu. Pouze v případech, kdy je nezbytné jednotlivé typy zřizovatelů od sebe odlišit, činí tak školský zákon výslovně (srov. např. § 15 odst. 1, 2, § 47 odst. 1, § 113a odst. 2, § 113c odst. 2, § 123 § 130,*

§ 160 – § 163 apod.). S přihlédnutím k tomu, že normy práva veřejného, mezi něž úprava školského zákona patří, jsou kogentními normami, je třeba učinit závěr, že jiné školy než státní ve smyslu Listiny musí tyto normy respektovat a nemohou se od nich smluvně odchýlit, neumožňuje-li školský zákon výslovně jiný postup.“ V návaznosti na uvedené lze konstatovat, že na všechny žadatele o zápis do rejstříku škol a školských zařízení se vztahují stejná pravidla vyjádřená ve školském zákoně, konkrétně § 146 - § 148 tohoto zákona. Z obsahu předloženého spisu zdejší soud neshledal, že by se správní orgány ve vztahu k žalobci či k předmětu řízení odchýlily od stanovené právní úpravy.

34. Pokud žalobce v žalobě poukazoval na jiné případy, kdy dle jeho názoru žalovaný žádosti posuzoval jinak, k tomu je třeba uvést následující. Pokud se jedná o Scioškolu Olomouc – základní škola, s.r.o., k této věci žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že soulad žádosti týkající se olomoucké ScioŠkoly byl posuzován s dlouhodobým záměrem jiného kraje. Skutečnost, že i v případě olomoucké základní školy bylo vydáno kladné stanovisko rady města a negativní vyjádření krajského úřadu a přes toto negativní vyjádření byla žádost posouzena kladně, neznámá, že takto mělo být rozhodnuto i krajským úřadem Moravskoslezského kraje. K charakteru a závaznosti vyjádření obce či krajského úřadu žalovaný mimo jiné uvedl, že *stanovisko rady obce a vyjádření krajského úřadu nejsou pro ministerstvo závaznými stanovisky ve smyslu § 149 správního řádu, jak uvedlo již ministerstvo v napadeném rozhodnutí, a orgán, který dané správní řízení vede, je hodnotí individuálně a ve vzájemné souvislosti s dalšími konkrétními podklady. Skutečnost, že rada obce a krajský úřad zaujaly ke dvěma žádostem stejné stanovisko se stejným závěrem (nikoliv odůvodněním) sama o sobě nezakládá skutkovou shodnost takových dvou případů.* Pokud jde o základní školy, jejichž činnost vykonává právnická osoba Základní škola Labyrint Lhota, s.r.o., žalovaný ve svém vyjádření uvedl: *„S účinností od 1. 9. 2017 byla do školského rejstříku zapsána základní škola, jejíž činnost vykonává Základní škola Labyrint Lhota, s.r.o., s místem poskytovaného vzdělání na adrese Komenského 135, Lhota, 747 92 Háj ve Slezsku. V souvislosti s tímto zápisem Soukromá škola PLANETA, s.r.o., požádala o výmaz místa poskytovaného vzdělání na stejné adrese. Rozhodnutím žalovaného pod č. j. MSMT-24046/2017-3 bylo toto místo vymazáno. To znamená, že v tomto místě ve školním roce 2016/2017 poskytuje vzdělávání pouze základní škola, jejíž činnost vykonává právnická osoba Základní škola Labyrint Lhota, s.r.o.. Nejde o skutkově srovnatelný případ s projednávanou věcí. Z výše uvedeného vyplývá, že se jedná o skutkově odlišné případy, než o případ přezkoumávaný.*
35. Pokud se jedná o bod 2.2.1. DZ MSK 2016 (vznik nových mateřských škol pouze za předpokladu nedostatečných volných kapacit stávajících mateřských škol v dané lokalitě) z jehož znění žalobce dovozuje, že bod 2.2.2. DZ MSK 2016 pod pojmem „prokázaná potřeba“ zahrnuje i jiná kritéria než dostatečnou kapacitu škol a že tedy mělo být přihlédnuto k systému výuky na předmětné škole, jejíhož zápisu do rejstříku škol se domáhal, k tomu je třeba uvést, že odlišné znění podmínek pro vznik mateřských a základních škol v DZ MSK 2016 neznámá, že žalovaný nemohl jako kritérium při posuzování žádosti žalobce zvolit právě volnou kapacitu v již zřízených základních školách. Žalovaný se dle názoru soudu oprávněně zabýval hlediskem kapacity stávajících základních škol v dané lokalitě, když vycházel z údajů o naplněnosti těchto základních škol a přihlédl k předpokládanému vývoji počtu žáků základních škol. Závěry z tohoto srovnání učiněné mají oporu v obsahu správního spisu a jsou přezkoumatelným způsobem rozvedeny jak v prvostupňovém tak v napadeném rozhodnutí.
36. Žalobce v žalobě rovněž poukazoval na to, že při posuzování žádosti nebylo přihlédnuto k základním zásadám vyjádřeným v § 2 odst. 1 školského zákona, což vedlo ve svém důsledku k vydání nezákonného rozhodnutí. Ani s touto námitkou se soud neztotožnil. Jak uvedl Ústavní soud ve shora zmiňovaném nálezu Pl. ÚS 34/17 zásady vymezené v § 2 školského zákona jsou významné při tvorbě dlouhodobých záměrů. Při posuzování souladu žádosti o zápis školy do školského rejstříku s dlouhodobým záměrem však nemohou mít vliv na závěr, že žádost je v rozporu s příslušným dlouhodobým záměrem, když, jak bylo uvedeno shora, ani správnímu orgánu ani soudu nepřísluší hodnotit správnost příslušného dlouhodobého záměru. Zjištěný rozpor s DZ MSK 2016 pak nemohl být odstraněn ani novým vyjádřením Krajského úřadu

Moravskoslezského kraje. Byť na rozdíl od původního vyjádření krajský úřad souhlasil se zřízením předmětné školy, když vycházel z doplněných podkladů žadatele a hodnotil zejména zájem o daný způsob výuky, nemohlo toto vyjádření dle názoru soudu nic změnit na shora uvedeném závěru, že v daném případě neexistovala prokázaná potřeba nové základní školy v dané lokalitě. Jeví se vhodné také zopakovat, že vyjádření krajského úřadu není pro žalovaného závazné. Odůvodnění napadeného rozhodnutí i v tomto směru obsahuje dostatečnou argumentaci.

37. Stejná otázka, to je zamítnutí žádosti žalobce o zápis ScioŠkoly do rejstříku, byla zdejší soudem řešena i na základě žaloby zapsané pod sp.zn. 10A 148/2018, kdy se jednalo o žádost o zápis základní školy do rejstříku podanou žalobcem v roce 2017 ve stejné lokalitě. Rozsudkem ze dne 13. 5. 2020, č. j. 10A 148/2018-65, městský soud rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 28. 8. 2018, č. j. MSMT-18842/2018-3 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a to částečně pro nepřezkoumatelnost a pro nesoulad s čl. 33 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Městský soud žalovaného zavázal, aby podmínku stanovenou v DZ MSK 2016 vyložil ve vazbě na požadavky DZ ČR tak, aby fakticky nezamezil dlouhodobě a plošně vzniku jakékoli nové školy pouze na základě kapacitních důvodů a tudíž nevyprázdnil právo podle čl. 33 odst. 3 Listiny základních práv a svobod při respektu ke komplementární (subsidiární) povaze nestátních škol. Dle názoru soudu bude třeba, aby žalovaný žádost posoudil z hledisek kvalitativních a vypořádal se se všemi námitkami.
38. V této věci při přezkoumání napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím prvostupňovým dospěl soud k závěru, že rozhodnutí je dostatečně odůvodněné a že v odůvodnění napadeného rozhodnutí ministr reagoval dostatečným způsobem na námitky žalobce. Na rozdíl od shora zmiňovaného rozsudku, č. j. 10A 148/2018-65, pak má soud za to, že žalovaný (následně pak ministr) nebyl povinen žádost hodnotit z kvalitativních hledisek. Je zcela postačující, jestliže svůj závěr o rozporu s bodem 2.2.2. DZ MSK 2016 odůvodnil odkazem na kapacitu stávajících škol a jejich faktickou naplněnost s přihlédnutím k předpokládanému demografickému vývoji kategorie žáků základních škol. Dle názoru soudu tento postup a uplatnění tohoto hlediska neznamená potlačení práva zakotveného v čl. 33 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, podle kterého zřizovat jiné školy než státní a vyučovat na nich lze jen za podmínek stanovených zákonem; na takových školách se může vzdělání poskytovat za úplatu. Školský zákon neobsahuje žádné ustanovení, ze kterého by vyplývala povinnost zapsat do rejstříku škol takovou základní školu, jejíž systém výuky není v dané lokalitě zastoupen. Rozhodující je, zda je zajištěna dostatečná kapacita škol, které mohou mít různé zřizovatele. Žalobce ostatně ani v žalobě neuvedl žádný důvod, ze kterého by vyplývalo, proč žádal o zápis základní školy do rejstříku právě se sídlem ve Frýdku – Místku. Zamítnutí této konkrétní žádosti nepředstavuje zásah do práva zřídit soukromou školu, toto právo bylo pouze v souladu se zákonem omezeno v daném místě, to je ve Frýdku – Místku na základě zákonného předpokladu, to je existence rozporu s DZ MSK 2016.
39. Ze shora uvedených důvodů rozhodl tedy městský soud odlišně od desátého senátu. Naopak názor vyslovený v této věci koresponduje se závěry Městského soudu v Praze vyslovenými v rozsudku ze dne 15. 2. 2019, č. j. 11A 158/2018-36. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2020, č. j. 2 As 69/2019-40, ve kterém Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že *pro úpravu kapacity základních škol v době účinnosti dlouhodobého plánu by bylo třeba shledat a konkretizovat změnu aktuální potřeby, která musí být podložena konkrétními poznatky, jejichž zdrojem mohou být jak uvedené výroční zprávy, tak i poznatky z činnosti České školní inspekce (§ 174 školského zákona), či jiné poznatky včetně podnětů či stížností občanů. Úprava kapacit těžko může být podmíněna názorem nového zřizovatele, že jím provozovaná škola bude poskytovat kvalitnější výuku než školy stávající. Přitom nelze přehlížet, že taková úprava kapacit by nemusela být přijatelná pro jiný okruh příjemců této veřejné služby, což je třeba rovněž vážit. Názory stěžovatelky, že stávající školy v regionu poskytují vzdělávání způsobem neodpovídajícím současným požadavkům na kvalitu vzdělávání, je nepodložený. Není ani úkolem soudů, aby v rozsudku prezentovaly vlastní názory na systém*

vzdělávání, pokud odpovídá zákonu a Ústavní soud jej shledal ústavně konformním. Tyto citované závěry lze plně vztáhnout i na daný případ, byť se jednalo o jiného zřizovatele. Podstatné však je, že i v této zmiňované žalobě se jednalo o záměr zřídit novou základní školu ve Frýdku-Místku. Z toho lze dle názoru soudu vysledovat, že v žalovaný hodnotil kapacitu a obsazenost základních škol ve městě konzistentně a z dostatečné kapacity vyvozoval stejné závěry. Pokud žalobce poukazoval na to, že za dané situace a při daném výkladu zákona je prakticky nemožný vznik nové základní školy zřizované soukromým zřizovatelem, k tomu je třeba uvést, že jednak soukromé školy je sice možné zřizovat, ale pouze při respektování zákonem stanovených podmínek, a jednak podmínka, která nebyla splněna v daném případě, vyplývá z dlouhodobého záměru, který platí vždy jen po určitou dobu a po jejím uplynutí je přijímán záměr nový, který reaguje na vývoj v republice či kraji. Požadavky stanovené v DZ MSK 2016 tak nejsou trvalé. I tato skutečnost přispívá k závěru, že práva žalobce zamítnutím žádosti nebyla porušena a že napadené rozhodnutí lze hodnotit jako vydané v souladu s právními předpisy.

40. K námitce žalobce, že rozkladová komise žalovaného nebyla pro nesprávné složení usnášeníschopná, uvádí soud následující. Zápis ze zasedání rozkladové komise dne 10. 5. 2017, při kterém byl projednáván rozklad podaný proti prvostupňovému rozhodnutí, založený ve správním spise obsahuje podpisy tří přítomných interních členů a tří přítomných externích členů. U dalších tří externích členů je poznámka „omluven“. Při rovnosti počtu zaměstnanců žalovaného a odborníků, kteří nejsou zaměstnanci žalovaného, při projednávání rozkladu nebylo tedy respektováno ustanovení § 152 odst. 3 správního řádu, podle kterého rozkladová komise může jednat a přijímat usnesení v nejméně pětičlenných senátech a že většina přítomných členů musí být odborníci, kteří nejsou zaměstnanci ústředního správního úřadu. Toto porušení ustanovení o řízení však dle názoru soudu nemohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, když rozkladová komise je pouze poradním orgánem a její usnesení není pro ministra závazné.
41. Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
42. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 15. září 2020

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu